

Βόλτα καλοκαιριάτικης Κυριακής στα χρόνια του μεσοπολέμου

Ξημέρωνε Κυριακή. Τα χρόνια του μεσοπολέμου τούτη η μέρα ξέχωρα από γιορτή ήταν και μέρα ξεκούρασης. Οι άνθρωποι ολόκληρη την εβδομάδα δούλευαν σκληρά στα χωράφια, στα εργαστήρια, στις φάμπρικες, στα γραφεία και στ'άλλα μαγαζιά από το πρωί μέχρι το βράδυ.

Από το πρωί που ξημέρωνε η μέρα οι καμπάνες των εκκλησιών σήμαιναν και καλούσαν τους πιστούς στα σπίτια του Θεού. Μέσα στην πρωινή γαλήνη οι ήχοι της καμπάνας σκορπίζονταν στον αέρα, στους δρόμους, στις γειτονιές της μικρής πολιτείας. Και τότε από κάθε σπίτι ξεκινούσαν όλοι μικροί και μεγάλοι με τα καλά τους για τις εκκλησίες. Μετά την απόλυση της εκκλησίας οι άνδρες πήγαιναν στα καφενεία για να περάσουν την ώρα τους. Οι νοικοκυρές στα σπίτια τους και τα μικρά παιδιά στις αυλές και τα σοκάκια για παιγνίδια. Τα μεγαλύτερα κορίτσια παρέες παρέες ντυμένα στα γιορτινά τους, κάθονταν σε καρέκλες και καρεκλούδια στο πεζοδρόμιο έξω από τα σπίτια τους κάτω από τον ίσκιο της μουριάς, κουβέντιαζαν, κουτσομπόλευαν και σεργιάνιζαν με τους περαστικούς.

Καμάρωναν τα παιδιά με το κάθε τι καινούργιο φορούσαν εκείνη τη μέρα προπάντων τα κορίτσια. Ολόκληρη την εβδομάδα περίμεναν την Κυριακή για να κάνουν επίδειξη στη βόλτα. Τα μεγάλα κορίτσια έστελναν τα μικρά στα ζαχαροπλαστεία του Καλπάκα και του Τζιομπάνογλου για να τα πάρουν κουφέτα. Τα μικρά πρόθυμα εκτελούσαν κάθε επιθυμία των μεγάλων. Η Κυριακή ήταν για όλους ημέρα ξεκούρασης. Σαν γιορτή έπρεπε να υπάρχει και το καλό φαγητό κυρίως κρέας στο φούρνο της γειτονιάς. Οι φούρνοι του πάπου Θύμιου, του Μαλουσάρη και του Δερμεντζόγλου έκαναν χρυσές δουλιές. Το ίδιο και οι φούρνοι των Μιχαίων, Δεληκότσια, του Καβατζικλιώτη, του Κόνσουλα και του Παπατσαρούχα.

Ύστερα από το μεσημέρι, όταν έφευγε η κάφα του ήλιου, περνούσε ο καταβρεχτήρας του Δήμου, ένα δίτροχο αμάξι με ένα σιδερένιο βαρέλι και ράντιζε τους δρόμους. Οι μαγαζάτορες, ζαχαροπλάστες και καφετζήδες ράντιζαν τα πεζοδρόμια μπροστά από τα μαγαζιά τους, αράδιαζαν τα τραπέζια και τις καρέκλες και περίμεναν τους κουρασμένους περιπατητές. Ύστερα από κάθε γειτονιά του Σουφλίου, από τη Μαντρούδα, τον Λαγόρυρο, το Σαρμπνάρ, το Καβάκι, το Μεσοχώρι, παρέες από αγόρια και κορίτσια κατέβαιναν στην κάτω πολιτεία και όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στο Σιδηροδρομικό σταθμό. Ήταν ο τόπος της βόλτας. Οι γριές και οι νοικοκυρές κάθονταν στα πεζούλια και έξω από τα σπίτια τους. Οι άνδρες έξω από τους καφενέδες και όλοι σεργιάνιζαν και κουβέντιαζαν με τον κόσμο και τους περιπατητές.

Όλος εκείνος ο απέραντος χώρος του Σταθμού με τα σκόρπια εδώ και εκεί στις σιδερένιες ράγες βαγόνια, με τις ακακίες, τα πλατάνια και τα υπόλοιπα δένδρα ήταν ο τόπος της βόλτας. Όταν κουράζονταν κάθονταν και ξαπόστειναν στις γύρω χωμάτινες χορταριασμένες τσιούκες και στα χορταριασμένα γιάρια.

Η βόλτα έμοιαζε με νυφοπάζαρο. Ο καθένας έβλεπε την καλή του μακριά από από τα βλέμματα των γονιψών. Κουλουρτζήδες, παγωτατζήδες,μποζατζήδες καθένας είχε το στέκι του και πουλούσε το εμπόρευμά του ενώ οι σποριατζήδες ήταν περιπατητές. Πιο πέρα στους καφενέδες και τα ξεχωρικά οι καλορτεκούμενοι έπιναν το ουζάκι τους ακούγοντας τραγούδια της εποχής από δίσκους γραμμοφώνου. Κορίτσια με λογιών λογιών φουστάνια, αγόρια με άσπρα πουκάμισα με σκουμπωμένα μανίκια ως τον αγκώνα με χωρίστρα στα μαλλιά που ήταν κολλημένα και γιάλιζαν. Άλλα πάλι που γάμπριζαν και θεωρούσαν τον εαυτό τους προοδευτικό, κρατούσαν μια βεργούδα και τη χτυ-

πούσαν τότε τότε καθώς περπατούσαν στο πεντελόνη τους νομίζοντας και πιστεύοντας ότι αυτό τους έδινε κάποιο ξεχωριστό αέρα του μάγκα, του προοδευτικού, του μοντέρνου, νόμιζαν τους εαυτούς τους διαφορετικούς από τους άλλους.

Το πέρασμα του επιβατηγού τρένου άλλαζε για καμιά ώρα το σκηνικό. Με τον ερχομό μέσα στο σταθμό προχωρούσε αργά. Οι επιβάτες στα παράθυρα των βαγονιών. Άλλοι έρχονταν, άλλοι έφευγαν. Καλωσορίσματα, χαρά, αποχαιρετισμοί κλάματα δημιουργούσαν καινούργιες εικόνες στους περιπατητές. Όταν άρχιζε να σκοτεινιάζει, η βόλτα έφευγε από το σταθμό για το μεγάλο κεντρικό δρόμο μπροστά στα δυο ζαχαροπλαστεία μέχρι την πλατεία της αγοράς. Γεμάτα από κόσμο τα τραπέζια έξω από τα ζαχαροπλαστεία.

Οι περιπατητές κάθονταν να ξεκουραστούν και να κεραστούν και κανένα γλυκό.

Περνούσε η ώρα. Η νύχτα προχωρούσε. Ερήμωναν οι δρόμοι. Η Κυριακή έφευγε με νοσταλγικά τραγούδια της εποχής όπως : Τσιγγάνα μαυρομάτα, ο Αντώνης ο Βαρκάρης, Μάρω Μάρω μια φορά είναι τα νιάτα κ.α.

Η Κυριακή έφυγε και η μικρή πολιτεία ησύχαζε.

Όλα τα παραπάνω είναι νοσταλγικές αναμνήσεις ενός γνήσιου Σουφλιώτη που αγάπησε την πόλη όσο κανείς άλλος του Μαυρίκου του Σέντερη που πάρα πολλές συλλογές έχει γράψει για το αγαπημένο μας - Σουφλί.